

ASPECTE I ESTRUCTURA ARGUMENTAL DE LES PASSIVES RESULTATIVES: UNA APROXIMACIÓ NANOSINTÀCTICA

ISABEL CRESPI RIUTORT
Universitat de les Illes Balears
isabel.crespi@uib.cat
ORCID: 0000-0001-6625-3666

RESUM

En aquest article es descriuen les principals propietats sintàctiques i semàntiques de les construccions passives resultatives en català i es presenta una proposta formal per a analitzar-les en el marc de la nanosintaxi (Fábregas 2008, Ramchand 2008, Starke 2009, entre d'altres). Una passiva resultativa expressa sempre el resultat d'un esdeveniment previ, és a dir, expressa un estat resultatiu. Ara bé, hi ha dos tipus d'estats resultatius, reversibles i irreversibles (Kratzer 2000), i cadascun correspon a un procés de formació diferent. La proposta d'anàlisi sosté que la formació de la passiva resultativa implica dues operacions formals: reducció de l'estructura eventiva i argumental del predicat primigeni i estativització de l'estructura eventiva. La reducció de l'estructura eventiva i argumental implica l'exclusió del Sintagma Inici (Ramchand 2008) del procés de lexicalització. Si la passiva resultativa lexicalitza l'estructura eventiva fins a Sintagma Procés, es forma un estat irreversible; si lexicalitza únicament la projecció Sintagma Resultat, es forma un estat reversible. L'estativització de l'estructura eventiva es du a terme mitjançant la incorporació d'una preposició de coincidència central a l'estructura del verb, que converteix el predicat en un estat.

PARAULES CLAU: passiva resultativa, participis, català, nanosintaxi, estructura eventiva, estructura argumental.

ASPECT AND ARGUMENT STRUCTURE IN RESULTATIVE PASSIVES: A NANOSYNTACTIC APPROACH

ABSTRACT

This article describes the main syntactic and semantic properties of resultative passive constructions in Catalan and presents a formal proposal for analysing them within the framework of nanosyntax (Fábregas 2008, Ramchand 2008, Starke 2009, entre d'altres). A resultative passive always expresses the result of a previous event, that is, a resultative state. However, there are two types of resultative states, reversible and irreversible (Kratzer 2000), each resulting from a different formation process. The proposed analysis argues that the formation of the resultative passive involves two formal operations: reduction of the event and argument structure of the original predicate and stativisation of the event structure. The reduction of the event and argument structure involves excluding the Initiation Phrase (Ramchand 2008) from the lexicalisation process. If the resultative passive lexicalises the event structure up to the Process Phrase, an irreversible state is formed; if it lexicalises only the Result Phrase, a reversible state is formed. The stativisation of the event structure is carried out by incorporating a central coincidence preposition into the verb structure, converting the predicate into a state.

KEYWORDS: resultative passive, participles, Catalan, nanosyntax, event structure, argument structure.

Data de recepció: 30/III/2024
Data d'acceptació: 26/VI/2024
Data de publicació: desembre 2024

1. INTRODUCCIÓ

L'objectiu d'aquest article és descriure les principals propietats sintàctiques i semàntiques de les construccions passives resultatatives en català i presentar una proposta formal per a analitzar-les que permeti, d'una banda, donar compte de les seves característiques i, de l'altra, explicar les restriccions de formació que presenten.¹

Sabem que una construcció passiva és una construcció en què el tema del predicat es troba en posició de subjecte gramatical i l'agent no es pot expressar com a argument del verb, sinó que només pot ser introduït com a adjunt. Ho podem observar a (1), en què *els culpables* és el tema del predicat *detenir* i l'agent, *per la policia*, s'introdueix com un adjunt.

- (1) Els culpables van ser detinguts (per la policia).

Així, una construcció passiva és una construcció que s'ha obtingut com a resultat d'un procés de passivització. En aquest estudi assumim que aquest procés implica la reducció de l'estructura eventiva i argumental d'un predicat que provoca que l'argument intern del verb acabi en la posició de subjecte gramatical. Així, per poder construir una construcció passiva com la que tenim a (1), hi ha d'haver un predicat verbal que denoti una eventualitat i al qual se li suprimeixi un argument (l'agent) i almenys una projecció de la seva estructura eventiva, és a dir, de la seva estructura interna.

En català, com en anglès o en castellà, hi ha, com a mínim, dos tipus de construccions passives: les passives amb *ser* o passives eventives,² (2a) i les passives amb *estar* o passives resultatatives (també anomenades passives estatives o passives adjectivals), (2b). En aquest estudi ens centrem en les passives resultatatives.

- (2) a. Els sospitosos van ser detinguts.
b. Els sospitosos estan detinguts.

Com mostren els exemples de (2), mentre que la passiva eventiva descriu un esdeveniment, la passiva resultatativa descriu el resultat d'un esdeveniment previ. Aquest esdeveniment és sintàcticament present en la construcció passiva, és a dir, és encara rastrejable o identificable en la construcció passiva, per això es diu que la passiva resultatativa té implicacions eventives.

Tot i que les passives resultatatives han estat molt estudiades en llengües com el castellà (Marín 2004, Bosque 2014, García-Pardo 2016, entre d'altres) o l'anglès

¹ Voldria agrair els comentaris i els suggeriments valuosíssims dels revisors anònims d'aquest article. Han contribuït a millorar-lo considerablement. No cal dir que qualsevol error és responsabilitat exclusivament meua.

² Sabem que l'adjectiu «eventiu/eventiva» no és normatiu en català i que la forma adequada seria «esdevenimental». No obstant això, farem servir «eventiu» per motius d'agilitat expositiva, tot seguint la traducció del terme llatí «eventum» (esdeveniment).

(Embick 2004, McIntyre 2013, Bruening 2014, entre d'altres), hi ha pocs estudis que les analitzin formalment en català (Bartra 2002, 2016; Ramos 2002). En aquest sentit, aquestes construccions mereixen ser objecte d'estudi també en català perquè presenten diverses particularitats que no han estat explicades de manera global en cap estudi formal. D'entrada, es formen amb el verb *estar* i no amb el verb *ser*, a diferència de les passives eventives.

- (3) a. El document va ser signat per tots els representats.
b. El document {està / *és} signat.

En segon lloc, no és clar en què es diferencia el procés de formació de la passiva resultativa del procés de formació de la passiva eventiva. Si una denota un esdeveniment i l'altra denota un estat resultatiu, la formació de cada construcció ha de ser diferent.

Finalment, les construccions passives resultatives despleguen un conjunt de restriccions de naturalesa diversa. D'una banda, trobem restriccions de formació imposades pel predicat base, com ara el fet que un verb inergatiu o un verb estatiu no permeten la construcció d'una passiva resultativa, com es mostra a (4). D'altra banda, s'observen restriccions de combinació imposades per la mateixa construcció resultativa. Per exemple, hi ha determinades combinacions d'adjunts que no poden aparèixer alhora en una passiva resultativa, com ara l'adverbi aspectual *encara* i el sintagma-*per* (5).

- (4) a. *El gos està {badallat / tossit}.
b. *El cantant està {conegut / odiat}.
(5) a. Els globus (*encara) estan inflats per en Pere.
b. Els globus *encara* estan inflats (*per en Pere).

Aquest estudi pretén donar resposta a aquestes incògnites a través d'una proposta d'anàlisi que permeti donar compte tant de les propietats com de les restriccions relacionades amb les passives resultatives del català. Així, l'estudi es desenvolupa a partir de quatre preguntes de recerca: (i) Constitueixen les passives resultatives un grup homogeni en català? (ii) Quines operacions formals implica la formació d'una construcció passiva resultativa? (iii) Com condicionen l'aspecte lèxic i l'estructura argumental d'un predicat la possibilitat de formar una passiva resultativa? (iv) Com condiciona l'estructura interna d'una passiva resultativa la possibilitat de legitimar determinats adjunts, com el sintagma-*per*?

L'article s'estructura de la manera següent. L'apartat § 2 descriu les principals propietats sintàctiques i semàntiques de les construccions passives resultatives en català. Pel que fa a l'anàlisi, proposem que la formació de la passiva resultativa en català implica dues operacions formals. L'apartat § 3 presenta la primera: la reducció de l'estructura eventiva i argumental del predicat primigeni. Per a fer-ho, es descriu el marc teòric de la nanosintaxi, l'estructura eventiva proposada per Ramchand (2008) i la caracterització estructural de les diverses classes aspectuals. L'apartat § 4 descriu la segona operació:

l'estativització de l'estructura eventiva a partir de la projecció d'una preposició de coincidència central. Finalment, l'apartat § 5 recull les conclusions de l'article.

2. PROPIETATS DE LA PASSIVA RESULTATIVA EN CATALÀ

A continuació revisem les principals propietats sintàctiques i semàntiques de la passiva resultativa en català, tot comparant-les, quan cal, amb propietats de la passiva resultativa en altres llengües.

2.1. El verb *estar*

Contràriament al que es proposa habitualment, la passiva resultativa es pot expressar mitjançant diferents estructures, i no únicament mitjançant l'estructura <estar + participi>. Així, hi ha almenys quatre construccions que poden constituir una passiva resultativa: el participi en funció de modificador nominal (6a), les clàusules perifèriques de participi (6b), el participi en funció de complement predicatiu (6c) i el participi en combinació amb un verb quasicopulatiu (*anar*, *venir*, *quedar*, *restar*) (6d), d'entre els quals *estar* és el més habitual.

- (6) a. La *nena castigada* va passar tota la tarda asseguda al terra.³
 b. Una vegada *bullides les patates*, les podem farcir amb la salsa.
 c. La nina dorm *ben acotxada*. (IEC 2016: § 22.4)
 d. La quantitat de l'ajut {*ve / està*} *condicionada* pel nombre de sol·licituds.

Pel que fa al contrast entre *ser* i *estar*, se sol afirmar que els predicats d'individu, és a dir, les propietats inherents o estables d'un individu (Milsark 1974, Carlson 1977, Kratzer 1995), i els esdeveniments, com ara la passiva eventiva, es combinen amb *ser*, (7). En canvi, els predicats d'estadi, és a dir, estats temporals o transitoris, es combinen amb *estar*, com es mostra a (8). Així, és esperable que la passiva resultativa, en la mesura que denota un estat temporal, es combini amb el verb *estar*, com s'il·lustra a (8b), i no amb *ser*.

- (7) a. La Martina és cruel. (predicat d'individu)
 b. La Martina va ser detinguda. (esdeveniment)
 (8) a. La Neus va estar malalta una setmana. (predicat d'estadi)
 b. La Neus està castigada. (resultat)

Ara bé, és cert que hi ha molta variació —dialectal, generacional i idiolectal— pel que fa als usos de *ser* i *estar* en les passives resultatives. Així, alguns parlants poden combinar participis que expressen estats resultatius amb

³ En una oració com aquesta, de fet, el participi té una doble interpretació, ja que pot ser eventiu (*la nena que havia estat castigada*) o resultatiu (*la nena que estava castigada*). En tot cas, el que és rellevant és que pot ser resultatiu i, per tant, és possible tenir una construcció resultativa sense cap verb de suport.

el verb *ser*. Es tracta de participis com *acabat*, *amagat*, *apagat*, *cobert*, *col·locat*, *construït*, *cuit*, *disposat*, *encès*, *mullat*, *obert*, etc. (IEC 2016: § 22.3.1.3c).

- (9) a. Les estovalles eren / estaven esteses.
 b. Amb aquesta accepció la paraula és / està mal usada.
 c. Aquest pollastre és / està criat a casa. (IEC 2016: § 22.3.1.3c)

S'ha dit que l'ús del verb *ser* respon a la solució més tradicional, i el d'*estar*, a la més recent. Així, alguns parlants —en principi, parlants majors— combinen més fàcilment els participis resultatius amb el verb *ser* en estructures com les de (10).

- (10) El plat és trencat. / El llum és encès. / El teu quadre ja és acabat. (Ramos 2002: § 14.2.2.2b)

D'altra banda, l'opció més innovadora i, per tant, la que farien servir els parlants més joves, és combinar aquest tipus de participis amb *estar*, com es mostra a (11). De tota forma, com també assenyala Ramos (2000: cap. II), aquesta combinació amb *estar* no està exempta de tradició, ja que era present en català antic.

- (11) El plat està trencat. / El llum està encès. / El tercer carril de la A.16 estarà acabat l'estiu de l'any que ve. (Ramos 2002: § 14.2.2.2b)

En altres casos, és la variació dialectal la que juga un paper important. Així, segons Ramos (2002), en dialectes com el rossellonès i l'alguerès, llevat dels casos en què l'atribut indica una posició (*assegut*, *agenollat*, *ajagut*, etc.), en general se selecciona el verb *ser* i no *estar*.

- (12) Ella és cansada. / Ara són amagats. (Ramos 2002: § 14.2.2.2b)

Els parlars més conservadors de la zona septentrional de Catalunya també mostren una preferència per *ser*. A la resta de Catalunya, llevat d'algunes vacil·lacions entre els parlants de més edat, se sol preferir *estar*. En el cas del balear i especialment en el valencià, l'ús d'*estar* sembla plenament consolidat (Ramos 2002: § 14.2.2.2b). En tot cas, malgrat la variació existent, sembla que el verb més habitual en les construccions passives resultatives és *estar*.

2.2. Participi adjectival

Els treballs que analitzen les construccions passives resultatives han fet notar que, en aquestes construccions, el participi és un element adjectival (Bosque 1999, Marín 2004, Gibert-Sotelo 2017, per al castellà; i Wasow 1977, McIntyre 2013, Bruening 2014, per a l'anglès). Analitzem els tres criteris que, de manera més general, s'han aplicat a diferents llengües per identificar els participis adjectivals i distingir-los dels verbals.

En primer lloc, un participi adjectival pot aparèixer en posició prenominal, (13), la qual cosa és pròpia dels participis adjectivals. Evidentment, no tots els participis adjectivals poden aparèixer en posició prenominal, (14a), de la mateixa manera que no tots els adjectius poden aparèixer davant del nom (IEC 2016: § 15.3.2), (14b), però, si un participi pot aparèixer en posició prenominal, sabem que és adjectival. En aquest sentit, és important notar que les condicions discursives són determinants a l'hora de legitimar la posició prenominal del participi; per exemple, es pot anteposar un participi a un nom en discursos molt formals, però en discursos neutres l'anteposició és més forçada.

- (13) a. El contaminat entorn en què es troba.
 b. Sobrevola l'arrasada ciutat.
 (14) a. *El trencat got era de la Maria.
 b. *La civil arquitectura.

Una altra prova que s'ha aportat per a llengües com el castellà és la impossibilitat d'adjuntar el prefix *in-* (i les seves variants) a un participi verbal. Així, aquest prefix, típicament adjectival, només es pot adjuntar a un participi adjectival, (15), però mai al verb o forma verbal amb què es relaciona, (16).

- (15) Els deutes estan impagats. / La feina està inacabada.
 (16) *Han impagat els deutes. / *En Joan ha inacabat la feina.

Finalment, Wasow (1977) ja mostra que hi ha una sèrie de participis que poden complementar verbs com ara *remain* ('quedar'), *become* ('esdevenir'), *act* ('actuar') o *look* ('semblar'). Aquests verbs sempre seleccionen adjectius, de manera que els participis amb què es puguin combinar han de ser, per força, adjectivals. En català, podem aplicar la mateixa prova amb verbs com ara *tornar-se* o *quedar*, que es poden combinar amb participis adjectivals, però mai amb participis verbals.

- (17) La Maria s'ha tornat molt distreta. / L'edifici ha quedat destruït.
 (18) *En Joan es va tornar atropellat per una bicicleta. / *En Miquel es va mostrar criticat pels assistents.

2.3. Estat resultatiu

Pel que fa a la semàntica de les construccions passives resultatives en català, destaca el fet que expressen un estat que és el resultat d'un esdeveniment previ sintàcticament present en la construcció. Aquest estat es coneix com «estat resultatiu» (Embick 2004) o «estat causat» (McIntyre 2013). En aquest sentit, com nota Bartra (2002: § 16.2.4.1), els participis resultatius es poden relacionar amb l'esdeveniment que els genera (que, a més, inclou un argument agent o causa), és a dir, amb l'esdeveniment que dona, com a resultat, l'estat que expressa el participi.

- (19) Algú ha trencat el gerro >> el gerro s'ha trencat >> el gerro està trencat.

Aquestes passives es diferencien de les passives eventives perquè no tenen valor dinàmic, no estan centrades en la fase final del procés, sinó en la situació resultant després de l'acabament del procés. Per tant, si un verb expressa un canvi d'estat, la construcció passiva resultativa assenyala el resultat d'aquest canvi o d'aquest procés.

Kratzer (1994) és una de les primeres autores que estableix una diferència entre estats no resultatius (purs) i estats resultatius. Així, l'autora explica que la diferència semàntica entre *cool* i *cooled* és que *cool* denota un estat pur, mentre que *cooled* denota un estat que es relaciona amb un esdeveniment. Embick (2004) segueix una línia d'anàlisi diferent de la de Kratzer, però parteix de la mateixa observació: la passiva (o els participis) poden denotar dos tipus d'estats diferents, purs i resultatius. Així, descriu diferents diagnòstics que permeten demostrar que, a diferència del que ell anomena «participis estatus», que expressen estats no resultatius (*simple states*), els participis resultatius en anglès tenen implicacions eventives. Per exemple, els participis resultatius permeten la modificació amb adverbis de manera, però els estatus no, (20). En català, podem aplicar el mateix diagnòstic; ho il·lustrem a (21) amb el contrast entre *buidada* (estat resultatiu) i *buida* (estat no resultatiu).⁴

- (20) a. The package remained carefully opened.
 b. *The package remained carefully open. (Embick 2004: 357)
- (21) a. L'ampolla estava curosament buidada.
 b. *L'ampolla estava curosament buida.

Un altre diagnòstic és col·locar el participi resultatiu o estatiu en un context en què aparegui després d'un verb de creació com ara *build* ('construir'), *create* ('crear') o *make* ('fer'). Si el participi denota un estat resultatiu, se sol produir una contradicció i l'oració esdevé agramatical. En canvi, si el participi denota un estat no resultatiu, l'oració és bona. Noteu que podem dir, per exemple, que una ampolla s'ha creat o s'ha construït *buida*, i que, per tant, sempre ha estat així (estat no resultatiu), però no podem dir que una ampolla s'ha construït *buidada*, perquè aleshores es contradia la denotació del participi, que implica que l'estat és el resultat d'un esdeveniment anterior. Per tant, si combinem un participi resultatiu amb un verb com *construir* o *crear* en català, l'oració esdevé agramatical.

⁴ A propòsit d'aquests exemples, l'autor nota que els participis estatus i els resultatius poden tenir la mateixa forma (com en el cas de *closed*), o poden tenir formes diferents (*open - opened*). Això també passa en català, de manera que un participi pot tenir la mateixa forma quan expressa un estat no resultatiu i un estat resultatiu (per exemple, *obert* o *tancat*), o es pot donar el cas que el participi, que expressa l'estat resultatiu, alterni amb un adjectiu, que expressa l'estat no resultatiu. Aquests són els adjectius perfectius, també anomenats participis truncats («participis truncos»), detalladament estudiats per Bosque (1990, 1999) en castellà: *buidat - buit*, *mullat - moll*, *netejat - net*, etc.

- (22) a. This door was built open.
 b. *This door was built opened. (Embick 2004: 357)
- (23) a. L'ampolla es va construir buida.
 b. *L'ampolla es va construir buidada.

Com explica Embick, els dos participis de (22) són estatus, en el sentit que expressen un estat, però *opened* a (22b) expressa un estat que s'interpreta com el resultat d'un esdeveniment previ, mentre que *open* a (22a) expressa un estat que no es relaciona amb cap esdeveniment Embick (2004: 358). Bosque (1990, 1999) estudia dobles semblants als que descriuen Kratzer & Embick en castellà, com ara *vacío - vaciado* o *seco - secado*. En aquest cas, però, l'autor considera que els adjectius d'aquests dobles són resultatius, ja que codifiquen «resultados de acciones o de procesos a los que se llega o estados es los que se desemboca» (Bosque 1999: 171). Ara bé, atesos els diagnòstics d'Embick, assumim, com fa l'autor, que el participi d'aquests dobles és resultatiu, però l'adjectiu no.

Així, en la proposta d'Embick hi ha dos tipus de passives (o participis) adjectivals: la passiva resultativa, que expressa el resultat d'un esdeveniment previ, i la passiva estativa, que no expressa cap resultat i, per tant, que no té implicacions eventives. Aquesta és la classificació que assumim en aquest estudi. Ara bé, un estat resultatiu no té sempre la mateixa denotació semàntica.⁵

2.3.1. Dos tipus d'estats resultatius: reversibles i irreversibles

Kratzer (2000) argumenta que els participis que denoten estats resultatius no formen una classe homogènia, des d'un punt de vista semàntic. Seguint Parsons (1990), afirma que poden introduir dos tipus d'estats diferents: *target states* (que podem traduir com «estats reversibles») i *resultant states* («estats irreversibles»). En alemany, els participis que denoten estats reversibles són compatibles amb l'adverbi *immer noch* ('encara'). En canvi, els participis que expressen estats irreversibles denoten estats resultats d'esdeveniments anteriors que perduren per sempre després de ser generats per l'esdeveniment. En alemany, són incompatibles amb *immer noch* ('encara').

- (24) a. Die Geisslein sind immer noch versteckt.
 els cabrits estan encara amagats
 'Els cabrits encara estan amagats.'
- b. Das Theorem ist (*immer noch) bewiesen
 el teorema està (*encara) provat
 'El teorema està (*encara) provat.' (Kratzer 2000: 1-2)

Per tant, un estat irreversible és l'estat que s'adquireix amb la culminació d'un esdeveniment i que dura per sempre, és a dir, és l'estat permanent en què queda un individu com a conseqüència d'haver participat en un esdeveniment; seria el que Parsons (1990) identifica com a interpretació del «perfet» en un eix

⁵ Per a una classificació detallada dels diferents tipus d'estats que existeixen, vegeu Jaque (2014).

temporal. Anagnostopoulou també assenyala aquesta proximitat al perfet quan afirma que els participis d'estat irreversible expressen «the Perfect of Result, a meaning also conveyed by the Present Perfect» (Anagnostopoulou 2003: 1).

En català també podem diferenciar dos tipus de passiva resultativa: la que expressa un estat reversible i la que expressa un estat irreversible. Per exemple, l'oració de (25a) pot denotar un estat irreversible, però també pot denotar un estat reversible, lectura que admet quan es combina amb l'adverbi *encara*. En canvi, sabem que l'oració de (25b) denota únicament un estat irreversible, perquè la combinació amb *encara* és agramatical.

- (25) a. Els globus (encara) estan inflats.
b. El document (*encara) està signat.

Així, a (25a) podem obtenir la lectura d'estat irreversible «els globus estan inflats perquè han experimentat l'esdeveniment de ser inflats almenys un cop», però també la lectura d'estat reversible «els globus encara estan inflats, és a dir, no s'han desinflat». En canvi, (25b) només permet la lectura de l'estat irreversible «el document està signat perquè ha experimentat l'esdeveniment de ser signat almenys un cop».

Normalment, tots els verbs eventius permeten formar una passiva resultativa que denota un estat irreversible, i alguns, però no tots, permeten formar una passiva resultativa que, a més de tenir la interpretació d'estat irreversible, també pot tenir la interpretació d'estat reversible.

Pel que fa als mecanismes de formació de cada tipus d'estat, Kratzer (2000) proposa que els estats reversibles es formen a partir de verbs que codifiquen lèxicament un esdeveniment i un resultat, i aleshores el participi es forma sobre la base d'aquest resultat. En canvi, els participis que expressen un estat irreversible es construeixen amb un operador aspectual de perfet «which maps properties of eventualities into properties of times» (Kratzer 2000: 12). Així, l'operador aspectual permet crear un estat per a poder expressar la culminació d'un esdeveniment. En aquest cas, el resultat del procés d'estativització és l'obtenció d'una propietat irreversible, que roman en l'objecte per sempre pel fet d'haver participat en l'esdeveniment.

D'aquesta proposta es deriva que, mitjançant aquest operador aspectual o estatiu, podem formar un estat irreversible a partir de qualsevol verb, fins i tot a partir de verbs que no codifiquen cap resultat (com *acariciar*, *empènyer* o *tocar*), i, amb el context adequat, podem fer servir el participi d'aquests verbs en una estructura estativa. Per exemple, segons Kratzer, en un context en què la feina d'una persona és acariciar el gat un cop al dia, pot dir alguna cosa com «el gat ja està acariciat» (Kratzer 2000: 4). Per tant, podem crear un participi que expressi un estat irreversible i que sigui gramatical en una estructura estativa a partir de qualsevol verb —donat, és clar, un context adequat, com en els exemples de Kratzer.

2.4. Restriccions de formació

Permeten la formació d'una passiva resultativa tots els verbs eventius transitius, com es mostra a (26a). Així, els verbs que no permeten la construcció de la resultativa són els verbs estatus, (26b), i els verbs inergatius, (26c).

- (26) a. El lladre està {detingut / vigilat / aïllat}.
 b. *El lladre està {conegut / estimat / odiat}.
 c. *El lladre està {badallat / treballat / tossit}.

Alguns autors han defensat que només els verbs tèlics permeten la formació de passives resultatives (Bartra 2002, García-Pardo 2018). Per tant, hi ha debat sobre la gramaticalitat d'exemples com els de (27). Ara bé, si seguim la proposta de Kratzer (2000), podem considerar que aquests exemples expressen estats irreversibles, no estats reversibles, i, per tant, funcionen com a estats perfectius, que senzillament codifiquen la culminació d'un esdeveniment en un context similar al que proposava Kratzer per a l'exemple «el gat ja està acariciat».

- (27) ?El carro ja està empès. / ?La fruita està tocada.

3. L'ESTRUCTURA EVENTIVA I ARGUMENTAL DE LA PASSIVA RESULTATIVA

Proposem que la formació d'una construcció passiva resultativa consisteix en dues operacions: la reducció de l'estructura eventiva i argumental del predicat primigeni i l'estativització de l'estructura resultant. Començarem analitzant quina part de l'estructura es lexicalitza amb la passiva resultativa. Per a fer-ho, descriurem primer el marc teòric a partir del qual ens aproximem a l'estructura eventiva del verb, que és la nanosintaxi.

3.1. Marc teòric: nanosintaxi

La nanosintaxi (Fábregas 2008, 2009; Ramchand 2008; Starke 2009; entre d'altres) és un model teòric neoconstruccionista que considera les paraules com realitzacions d'estructures sintàctiques completes. Aquest model parteix de la idea que els nuclis terminals d'una estructura sintàctica poden ser elements més petits que un morfema; per tant, les peces lèxiques, anomenades «exponents morfofonològics», com les arrels o els morfemes gramaticals, poden lexicalitzar diferents nuclis sintàctics, això és, sintagmes complets. Per tant, una paraula es pot descompondre internament en diferents projeccions o sintagmes.

Una assumpció teòrica essencial és que aquests exponents morfofonològics es relacionen directament amb l'estructura sintàctica, sense intermediació de nivells morfològics o d'adaptació. Així, les arrels s'insereixen directament en la sintaxi i materialitzen estructures o parts d'estructures. Per tant, la relació entre el lèxic —entès com un conjunt d'exponents— i la sintaxi és directa i no té com a intermediari un conjunt d'operacions morfològiques.

La flexibilitat d'aquest model permet explicar les diferents interpretacions, arguments i requisits de selecció que poden tenir els predicats. Alhora, disposa de principis que regulen els patrons de lexicalització i restringeixen els tipus de construccions que es poden formar, com ara el Principi de Materialització Sintagmàtica⁶ (Starke 2009) o el Principi del Superconjunt⁷ (Caha 2009).

Un dels models nanosintàctics més coneguts és el de Ramchand (2008). L'autora proposa que un predicat verbal es pot descompondre en un màxim de tres sintagmes, entesos com subesdeveniments: un estat (l'estat inicial), un procés (la part dinàmica) i un altre estat (l'estat resultat). Aquests subesdeveniments s'expressen en forma de tres projeccions funcionals que es combinen en la sintaxi, de manera que cadascuna representa un subesdeveniment de l'esdeveniment complet, per la qual cosa les anomena «projeccions subeventives». Cada projecció introdueix el seu propi argument, situat en la posició d'especificador.

El Sintagma Inici (S_{inic}) representa el subesdeveniment causatiu i introdueix l'argument extern. El Sintagma Procés (S_{proc}) correspon al component dinàmic del predicat i introdueix l'experimentador, i el Sintagma Resultat (S_{res}) expressa l'estat resultat i llicencia l'entitat que l'experimenta.⁸ Per tant, cada projecció correspon a un subesdeveniment en la descomposició semàntica del SV. En aquest sentit, doncs, els papers argumentals són configuracionals, ja que es relacionen amb posicions específiques en la configuració sintàctica. De fet, els arguments no reben papers temàtics, sinó rols eventius que deriven directament de la seva posició sintàctica (en la línia de Hale & Keyser 1993). Un mateix SD pot aparèixer en diverses d'aquestes posicions, ja que un ítem lèxic verbal pot estar associat amb més d'una posició de manera simultània, identificant diversos nuclis subeventius al mateix temps. El que és important és que, en aquest model, no hi pot haver cap especificador buit.

Així doncs, el que normalment s'entén com a verb (o SV), es concep aquí com un predicat compost per aquestes projeccions subeventives. En aquest sistema, no hi ha una projecció que codifiqui específicament el nucli verbal o una posició en què s'insereixi l'arrel, perquè l'arrel és l'estructura. Així, la materialització de tota l'estructura funcional ens dona el verb. L'entrada lèxica del verb només està especificada respecte dels nuclis que conté. Per exemple, l'entrada d'un verb com *conduir* està lèxicament especificada com [*inic, proc*], això

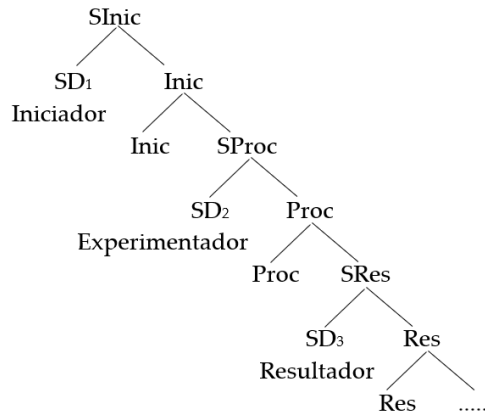
⁶ En anglès, *Phrasal Spell-out*: les entrades lèxiques relacionen estructures sintagmàtiques amb exponents morfofonològics (i la seva semàntica conceptual).

⁷ En anglès, *The Superset Principle*: un exponent lèxic s'insereix en un nucli si la seva entrada lèxica té, almenys, un (sub)constituent que correspongui a aquest nucli.

⁸ Com explica Gibert-Sotelo (2017: 29, nota 15), el S_{inic} de Ramchand (2008) equival en molts aspectes (encara que no totalment) al SV eu (*VoiceP*) (Kratzer 1996) o al Sv (*vP*) (Chomsky 1995); el seu S_{proc} correspon aproximadament al Sv d'altres teories (per exemple, Harley 2013, Acedo-Matellán 2016) o al Sv baix de Larson (1988); i el seu S_{res} sol estar representat per projeccions adposicionals en altres propostes (per exemple, Acedo-Matellán 2010, 2016; Real Puigdollers 2013).

vol dir que l'arrel de *conduir* es pot inserir directament en la sintaxi per materialitzar una estructura que contingui aquests nuclis.

LA SINTAXI DE PRIMERA FASE (Ramchand 2008)

D'altra banda, els subesdeveniments es relacionen entre ells a partir d'una relació consecutiva (*leads-to relation*), de manera que el SInic representa un estat que provoca o que condueix a un procés, SProc, i aquest procés, alhora, condueix a un altre estat, SRes. Per tant, la interpretació dels dos estats de l'estructura eventiva depèn de la seva posició en la jerarquia: si l'estat s'adjunta per sobre de SProc, s'interpreta com a estat iniciador, i s'adjunta per sota, com a estat resultant.

3.2. L'estructura eventiva de les classes aspectuals

L'aspecte lèxic, també anomenat *Aktionsart* o modalitat d'acció, fa referència als diferents tipus de situacions que poden ser expressades pels predicats verbals (IEC 2016: § 24.2), és a dir, es relaciona amb les propietats internes dels predicats. Tot i que, tradicionalment, se segueix la classificació de les classes aspectuals de Vendler (1967) a partir dels criteris de dinamicitat (progressió interna), telicitat (lexicalització d'una culminació) i duració (extensió en el temps), en aquest estudi no l'assumim, perquè considerem que la noció de «duració» no és un paràmetre aspectual que permeti diferenciar entre classes de predicats, sinó que és una interpretació que el predicat adquireix depenent del context en què apareix (Kenny 1963; Mourelatos 1978; Tenny 1987, 1994; Marín 2000; entre d'altres), i, més concretament, de la interpretació lèxico-semàntica de l'argument intern (*menjar un gra de raïm* vs. *menjar un préssec* / *veure el cim* vs. *veure una pel·lícula*).

Així, seguint autors com Mourelatos (1978) i Verkuyl (1993), assumim que hi ha dos criteris aspectuals, eventivitat (progressió interna) i telicitat (culminació), que permeten diferenciar tres tipus d'eventualitats: estats, processos i culminacions (les culminacions inclouen els assoliments i les realitzacions del model de Vendler). En aquesta proposta, tant els processos com les culminacions són eventius, en la mesura que expressen esdeveniments, però només les culminacions són tèliques. Ho il·lustrem a la taula 1.

	Eventivitat	Telicitat
Estats	-	-
Processos	+	-
Culminacions	+	+

TAULA 1. Tipus d'eventualitats en aquest estudi (adaptat de Marín 2000).

Seguint Ramchand (2008), assumim que l'aspecte lèxic d'un predicat es deriva configuracionalment, és a dir, depèn de l'estructura eventiva que lexicalitza i, per tant, de l'aportació que fa cada nucli subeventiu. En aquest sentit, com veurem al llarg de l'apartat § 3.3, és important notar que l'aspecte lèxic, en la mesura que correspon a l'estructura eventiva del predicat, determinarà la possibilitat de formar els diferents tipus de construccions passives.

Segons Ramchand, de manera general, els assoliments poden lexicalitzar Inici, Procés i Resultat (*llançar la pilota*) o únicament Procés i Resultat, si són inacusatius (*trencar-se*); les realitzacions lexicalitzen Inici i Procés, i aquest procés sol tenir, com a complement, una Trajectòria, que representa un tema incremental (*pintar un quadre*); les activitats lexicalitzen Inici i Procés (*conduir*), o només Procés, si són inacusatives (*rodar*, com en *La bola va rodar cap avall*); i, finalment, els estats només lexicalitzen Inici (*saber*). Ara bé, aquesta proposta, tot i que està ben fonamentada, presenta alguns problemes.

D'una banda, sembla predir que no hi pot haver assoliments no resultatius, perquè, en la seva teoria, els assoliments sempre lexicalitzen SRes, però sabem que, almenys en català, sí que n'hi ha. Com s'il·lustra a (28a), alguns assoliments no permeten la creació de la passiva resultativa amb lectura d'estat reversible, la qual cosa indicaria que aquests predicats no contenen un resultat. De fet, fins i tot amb lectura d'estat irreversible, la passiva resultativa d'alguns assoliments és molt forçada, com en el cas de *les claus estan trobades*. D'altra banda, també prediu que no hi pot haver realitzacions resultatives, perquè les realitzacions no lexicalitzen SRES, però, de nou, en català n'hi ha, perquè algunes realitzacions permeten la creació de la passiva resultativa amb lectura d'estat reversible, com es mostra a (28b). De manera semblant, no tots els assoliments permeten que el seu participi es combini amb *continuar* i algunes realitzacions sí, com es mostra a (29). La construcció amb *continuar* expressa que el resultat de l'acció del verb es manté en el temps. Ara bé, si el verb no conté un resultat, la creació d'aquesta construcció no és gramatical.

- (28) a. La Maria ha trobat les claus. >> Les claus (*encara) estan trobades.
 b. La Maria ha amagat els regals. >> Els regals (encara) estan amagats.
- (29) a. En Joan ha vist el mussol. >> *El mussol continua vist.
 b. En Joan ha inflat les rodes. >> Les rodes continuen inflades.

Un altre diagnòstic que ens permet comprovar si un verb lexicalitza un resultat és la possibilitat de combinar el seu participi amb la preposició *amb*, ja que aquesta preposició només es pot combinar amb participis que codifiquen un resultat (Mateu 2017). Això es podria deure a la naturalesa estativa d'aquesta

preposició (Demirdache & Uribe-Etxebarria 2000). Mateu (2017), per exemple, assenyala que *amb la situació controlada per en Luis* té un significat resultatiu que implica «la situació roman controlada per en Luis». Així, a (30), trobem realitzacions (*recuperar les forces, escriure una indicació a la pissarra*) que permeten que el participi es combini amb la preposició *amb*, cosa que indicaria que lexicalitzen un resultat. En canvi, a (31) trobem assoliments (*la bomba va explotar, assolir el cim*) que no permeten la combinació amb *amb*, la qual cosa ens permetria afirmar que no contenen un resultat, encara que siguin tèlics.

- (30) a. Amb les forces recuperades, ja podré tornar a córrer maratons.
 b. Amb la indicació escrita a la pissarra, és impossible equivocar-se.
- (31) a. *Amb la bomba explotada, l'edifici va col·lapsar.
 b. *Amb el cim assolit, s'ha proclamat guanyador.

Pel que fa a la derivació estructural d'aquestes eventualitats, modificarem el model de Ramchand (2008, 2018), sobretot en relació amb les culminacions. Per tant, de manera general, seguim Ramchand en la derivació dels estats i les activitats. Així, els estats només lexicalitzen una projecció estativa, que és Inici; no tenen ni Procés, perquè no són eventius, ni cap projecció que es relacioni amb un resultat o una culminació. Els processos són eventius, però no són tèlics. D'aquesta manera, a més del nucli Inici, lexicalitzen el nucli Procés, que es relaciona amb l'eventivitat (poden lexicalitzar només Procés, si són inacusatius), però no lexicalitzen cap altre nucli eventiu. I, en la nostra proposta, les culminacions tenen Inici i Procés, perquè són eventives, i sempre inclouen la transició cap a un nucli que delimita el Procés, perquè són tèliques. Ara bé, poden ser resultatives o no resultatives. Així, si la culminació és resultativa, a més de Procés, lexicalitza un nucli Resultat. En canvi, si és no resultativa, tot i ser tèlica, no lexicalitza un resultat. En aquest cas, proposarem que el Procés selecciona un complement remàtic o una Trajectòria (Ramchand 2008) que mesura l'esdeveniment i n'expressa el punt final. Per tant, en aquesta proposta diferenciem la telicitat de la resultativitat. Mentre que la telicitat és la lexicalització de la culminació de l'esdeveniment, això és, la implicació d'un punt final, la resultativitat és la lexicalització d'un estat consecutiu, és a dir, un estat que s'obté com a resultat de l'acció. Així, per exemple, un predicat pot ser tèlic i, tanmateix, no ser resultatiu. Ho il·lustrem a la taula 2.

Tipus d'eventualitat	Nuclis eventius	Exemples
Estats	Inic (+Rema)	<i>saber, conèixer</i>
Processos	(Inic) – Proc	<i>conduir, caminar</i>
Culminacions	Resultatives: (Inic) – Proc – Res	<i>inflar les rodes, amagar els regals</i>
	No resultatives: (Inic) – Proc – Trajectòria	<i>veure el cim, trobar les claus</i>

TAULA 2. Caracterització estructural de les eventualitats en aquest estudi.

Considerem que aquesta proposta millora la de Ramchand (2008) perquè permet explicar que hi hagi assoliments no resultatius (dins del grup de les culminacions no resultatives) i que hi hagi realitzacions resultatives (entre les culminacions resultatives).

3.3. Reducció de l'estructura eventiva en les passives resultatives

Seguint Ramchand (2018), assumim que la formació de la passiva resultativa és el resultat de lexicalitzar una subpart de l'estructura eventiva del predicat. Ara bé, mentre que Ramchand defensa que la passiva resultativa lexicalitza únicament el nucli SRes del predicat, proposem que la passiva resultativa pot lexicalitzar dues configuracions diferents: únicament el SRes, com proposa Ramchand, o tota l'estructura eventiva fins a SProc.

El que sempre implica la formació d'una passiva resultativa és l'exclusió de SInic del procés de lexicalització. En altres paraules: SInic no es lexicalitza mai com a part de la passiva resultativa i, per tant, l'agent no es pot introduir com a argument de la construcció, només es pot recuperar com a adjunt. Això també explica que, a diferència de la passiva eventiva, els arguments de la passiva resultativa no tinguin una interpretació sistemàtica de referència disjunta, en què s'interpreti que l'agent i el tema no poden ser correferents (Baker *et al.* 1989). Així, el resultat que expressa una construcció passiva resultativa es relaciona amb un esdeveniment que pot tenir una interpretació de referència disjunta, però també una interpretació reflexiva, en què el mateix argument que fa de tema és l'argument que causa l'esdeveniment, com es mostra a (32).

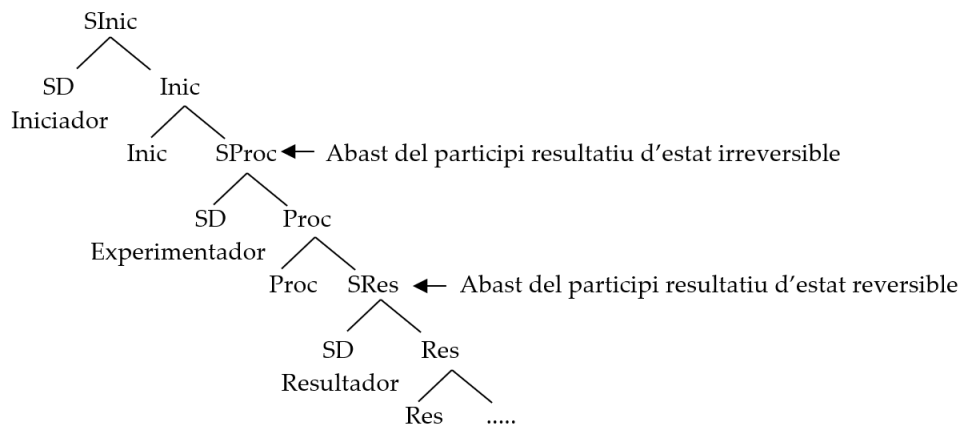
- (32) a. *El nen ha estat maquillat, però no l'han maquillat; s'ha maquillat sol.
b. El nen està maquillat, però no l'han maquillat; s'ha maquillat sol.

Per tant, SInic queda exclòs de la lexicalització. A partir d'aquí, la nostra proposta és que, segons la subpart d'estructura que lexicalitzi la construcció passiva, expressarà un tipus d'estat resultatiu o un altre. Així, si la passiva resultativa lexicalitza únicament SRes, aleshores es crea un estat resultatiu reversible. En canvi, si la passiva resultativa lexicalitza l'estructura eventiva fins a SProc, aleshores es crea un estat resultatiu irreversible.

PROYECCIONS EVENTIVES QUE LEXICALITZA CADA TIPUS D'ESTAT

- A. SRes → estat reversible (*target state* de Kratzer 2000)
B. SProc > (SRes) (o STRajectòria) → estat irreversible (*resultant state*)

ESTRUCTURA SUBEVENTIVA DE LES PASSIVES RESULTATIVES

D'acord amb l'anàlisi que proposem, els participis que expressen un estat irreversible tenen una projecció eventiva (SProc). En conseqüència, tot i que externament aquests participis seran adjectivals, internament, tindran propietats verbals. En canvi, els participis que expressen un estat reversible no tenen aquesta projecció eventiva, per la qual cosa el seu rendiment és molt més proper al dels adjectius simples, és a dir, no derivats.

D'altra banda, aquesta proposta connecta amb la de Kratzer, que proposa que els participis que expressen *target states* es deriven a partir de verbs que codifiquen lèxicament un esdeveniment i un component estatiu, que pot correspondre al resultat que assumim aquí, de manera que el participi es forma sobre la base d'aquest estat:

the relevant verbs would appear as decomposed into an eventive and a stative component, and consequently, PPs could in principle operate on the stative component alone. (Kratzer 2000: 5)

En canvi, segons l'autora, els *resultant states* es formen a partir de verbs que no codifiquen un resultat necessàriament. Per tant, poden lexicalitzar un resultat o no.

Així mateix, la nostra proposta coincideix amb l'anàlisi d'Anagnostopoulou (2017), que mostra que, en grec, només els verbs de resultat permeten formar un estat reversible, com es mostra a (33a) amb *inflar*, combinable amb *akoma* ('encara'). De fet, si s'intenta combinar un verb de manera (que és sempre no resultatiu) amb *akoma*, com s'il·lustra a (33b) amb *planxar*, aleshores el verb experimenta un procés de coerció i la seva interpretació canvia i passa a interpretar-se com a verb de resultat. Així, *planxat* s'interpreta com «sense arrugues», per tant, el verb del participi s'interpreta com a verb de resultat.

- (33) a. Ta lastixa ine (akoma) fuskomena.
els pneumàtics estan encara inflats
'Els pneumàtics encara estan inflats.'
- b. To pukamiso ine akomi sideromeno.
la camisa està encara planxada-PART.SG.NEUT

'La camisa encara està planxada (*i.e.*, sense arrugues)' (Anagnostopoulou 2017: 114, 116)

3.4. Aplicació de l'anàlisi

Aquesta anàlisi ens permet donar compte de tres de les propietats principals de les passives resultatives que havíem descrit a l'apartat § 2. La primera és que permet explicar per què tots els verbs transitius eventius permeten la formació d'almenys un tipus de construcció passiva resultativa, com havíem vist a l'apartat § 2.3.1, que és la que expressa un estat irreversible. Això és perquè aquesta passiva s'obté com a resultat de lexicalitzar l'estructura eventiva del predicat fins a SProc, de manera que SProc és l'únic nucli necessari per a la seva formació. Com que tots els verbs eventius tenen SProc, tots permeten la formació de l'estat irreversible, això és, l'estat perfectiu que només codifica la culminació de l'esdeveniment.

Alhora, això prediu correctament que els verbs estadius no permetran la formació de cap estructura passiva resultativa, amb cap lectura (ni d'estat reversible ni irreversible), com es mostra a (34), perquè no tenen SProc.

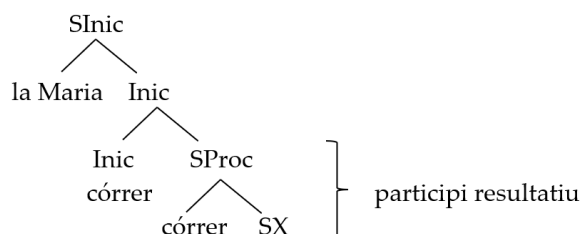
(34) *El pintor està conegut / admirat / estimat.

Seguint Ramchand (2008), hem assumit que un verb estadiu només projecta el SInic, que és un estat. La passiva resultativa és la lexicalització d'una estructura eventiva fins a SProc o SRes. Com que un verb estadiu no té cap d'aquestes projeccions, no permet la formació de la passiva resultativa.

D'altra banda, els verbs inergatius tampoc permetran la formació de la passiva resultativa perquè el seu únic argument, l'argument extern, s'introdueix a SInic. El participi resultatiu lexicalitza l'estructura eventiva fins a SProc o SRes. Com que, en aquest punt, no s'ha introduït l'argument extern, i un verb inergatiu no té argument intern, no hi ha cap argument que pugui funcionar com a subjecte de l'estructura passiva, de manera que la construcció resultant és agramatical.

(35) *Va estar correguda / ballada / treballada / bordada

ESTRUCTURA CORRESPONENT A «La Maria corre»

En aquest sentit, la segona propietat que podem explicar és per què només les culminacions resultatives permeten formar una passiva resultativa que denota un estat reversible: perquè aquest estat es crea a partir de la lexicalització

de SRes i les culminacions resultatives són els únics predicats que tenen SRes.⁹ Seguint Kratzer (2000), com a diagnòstic per a determinar si la formació de l'estat reversible és possible, fem servir la (im)possibilitat del participi de combinar-se amb l'adverbi *encara*. Així, els processos només poden tenir la lectura d'estat irreversible, i no la d'estat reversible (36). Pel que fa a les culminacions, les no resultatives, tot i ser tèliques, tampoc permeten formar un participi que denoti un estat reversible (37), ja que a l'estructura eventiva no tenen Res sinó un Rema o una Trajectòria. En canvi, les culminacions resultatives, com que tenen Res a l'estructura, poden tenir les dues lectures (38).

- (36) a. El carro està empès. (estat irreversible)
 b. *El carro encara està empès. (estat reversible)
- (37) a. La casa està construïda. (estat irreversible)
 b. *La casa encara està construïda. (estat reversible)
- (38) a. El got està trencat. (estat irreversible)
 b. El got encara està trencat, ningú no l'ha arreglat. (estat reversible)

Per tant, la possibilitat d'un verb de formar una passiva resultativa que denoti un estat reversible constitueix un diagnòstic que ens permet determinar si el verb lexicalitza un resultat (SRes) en la seva estructura eventiva. Així, sabem que els predicats que permeten formar un estat reversible (i, per tant, es poden combinar amb *encara*) tenen SRes, mentre que els verbs que no el poden expressar, no en tenen.

- (39) a. *Les claus encara estan trobades → *trobar les claus* no té Res (per tant, no és resultatiu).
 b. Els regals encara estan amagats → *amagar els regals* té Res (per tant, és resultatiu).

Finalment, la tercera característica que podem explicar és per què determinats adjunts no poden aparèixer alhora quan es combinen amb passives resultatives. En la línia del que proposen Alexiadou & Anagnostopoulou (2008) i Anagnostopoulou (2017) per al grec, els participis resultatius que denoten un estat irreversible admeten modificadors eventius, perquè contenen el nucli SProc, que permet allotjar adjunts relacionats amb l'esdeveniment, però els que expressen un estat reversible no, perquè no lexicalitzen SProc. Així, els participis que expressen estats irreversibles admeten la combinació amb el sintagma-*per* i altres modificadors locatius, instrumentals i de manera (40). Ara bé, si convertim l'estat en un estat reversible afegint-hi l'adverbi *encara*, aleshores rebutja la combinació amb aquests adjunts, com es mostra a (41). Per tant, *encara* no pot aparèixer alhora que altres adjunts, com ara el sintagma-*per*, perquè *encara* fa que

⁹ Noteu que, per a molts autors (Bartra 2002, García-Pardo 2016, Ramchand 2018), la passiva resultativa que codifica l'estat irreversible no és, en realitat, una construcció ben formada. És per això que se sol assumir que els predicats atèlics no permeten la formació d'una passiva resultativa: en realitat, el que no permeten és la formació de l'estat reversible, que, per a molts autors, és l'únic resultat ben format.

L'estat esdevingui un estat reversible, i, com que els estats reversibles no lexicalitzen SProc, la passiva resultativa rebutja adjunts i modificadors eventius.

- (40) a. Els globus estan inflats per en Pere.
 b. La camisa està planxada a la tintoreria.
 c. Els mobles estan coberts meticulosament.
- (41) a. *Els globus encara estan inflats per en Pere.
 b. *La camisa encara està planxada a la tintoreria.
 c. *Els mobles encara estan coberts meticulosament.

4. ESTATIVITZACIÓ DE L'ESTRUCTURA

Sabem que la passiva resultativa té implicacions eventives perquè la seva estructura interna conté nuclis eventius, com Proc i Res. Ara bé, com s'explica formalment que denoti un estat? Si la passiva resultativa consistís únicament en la reducció de l'estructura eventiva i argumental, el resultat seria la formació d'un predicat inacusatiu (o alguna mena de verb anticausatiu). En aquest cas, però, el participi seguiria denotant un esdeveniment. El que proposem és que la transformació de l'esdeveniment en estat es fa a partir de la incorporació d'una preposició (P) estativa abstracta en l'estructura del participi resultatiu. Així doncs, la passiva resultativa inclou la presència d'una P. En aquest sentit, altres autors ja han proposat que l'estructura del participi i del gerundi inclou una preposició en llengües com el català o el castellà (Mateu 2002, Fábregas 2008, Gallego 2010, Fábregas i Jiménez 2016). Hi ha diverses proves que demostren que el participi resultatiu inclou una P en la seva estructura interna.

4.1. Evidències de la presència de P en participis

En primer lloc, Hernanz (1994) ja nota que, en castellà, en una construcció absoluta, el complementador (C) d'un participi o d'un gerundi no pot ser ocupat per una preposició, en contrast amb el que ocorre amb els infinitius, com passa també en català, com es mostra a (42).

- (42) a. Sense llegir la sentència, el jutge es va retirar.
 b. (*Sense) llegida la sentència, el jutge es va retirar.
 c. (*Per) havent demostrat el seu coratge, el domador... (traduïts d'Hernanz 1994: 392)

Noteu que la construcció de (42b) és diferent de les construccions amb la preposició *amb* que teníem a (30) (per exemple, *amb la sentència llegida, el jutge es va retirar*). Així, les construccions amb *amb* tenen una lectura estativa de resultat, és a dir, expressen el resultat (l'estat consecutiu) d'una acció anterior, mentre que les construccions absolutes de participi són perfectives, és a dir, expressen que una determinada eventualitat ha tingut lloc i ha finalitzat, però no són necessàriament estatives ni resultatives. En aquest sentit, una construcció absoluta pot tenir una lectura eventiva, com s'il·lustra a (43a), o resultativa, (43b)

(Mateu 2017). En canvi, les construccions amb *amb* no poden tenir lectura eventiva, només resultativa.¹⁰ Una prova clara d'això és que aquestes construccions no són possibles amb els verbs que no permeten crear una construcció resultativa, com ara *assassinar*, (44).

- (43) a. (Una vegada) controlada la situació per en Joan, vam salpar.
 b. (Estant) controlada la situació per en Joan, tot funcionarà. (traduïts i adaptats de Mateu 2017: 514)
- (44) *Amb Abel assassinat per Caïn, Déu va maleir la humanitat. (traduïts i adaptats de Mateu 2017: 514)

Així, tornant als exemples de (42), en els casos de les clàusules perifèriques de participi i de gerundi no hi pot haver una preposició encapçalant la clàusula i, per tant, ocupant la posició del complementador. D'acord amb Gallego (2010), això voldria dir que la posició de complementador no es pot ocupar amb una preposició com ara *sense* perquè, de fet, aquesta posició ja està ocupada amb la preposició del participi. Aquest mateix diagnòstic s'aplica també en català, la qual cosa indicaria que també en aquesta llengua el participi ja conté una preposició en la seva estructura.

En segon lloc, Gallego nota que les perífrasis verbals del castellà admeten la inserció d'una preposició entre el verb funcional (auxiliar o modal) i el verb principal, sempre que el verb principal sigui infinitiu (Gallego 2010: 87). En canvi, si el verb principal està en forma de participi o gerundi, aleshores la inserció de la preposició és impossible. Això mateix passa també en català, com es mostra a (45). Així, quan una perífrasi es forma amb un participi o un gerundi, no admet mai la inserció d'una preposició davant de la forma no personal. En canvi, l'infinitiu sí que la permet.

- (45) a. Començar a cridar, posar-se a cantar, acabar de menjar
 b. *Començar a cridat/cridant, *posar-se a cantat/cantant, *acabar de menjat/menjant (traduïts de Gallego 2010: 87)

¹⁰ A més, les construccions resultatives amb *amb* despleguen unes propietats particulars i diferents de les construccions absolutes. Per exemple, el subjecte sempre és preverbal (1a), no pot ser postverbal (Hernanz & Suñer 1999, IEC 2016: § 32.2.2b), com es mostra a (1b), i el predicat pot ser un sintagma preposicional, un sintagma adjectival o un sintagma adverbial (1c). En canvi, en les construccions absolutes, el subjecte és postverbal (2a), no pot ser preverbal (2b) i tampoc pot ser un sintagma preposicional ni adverbial (2c).

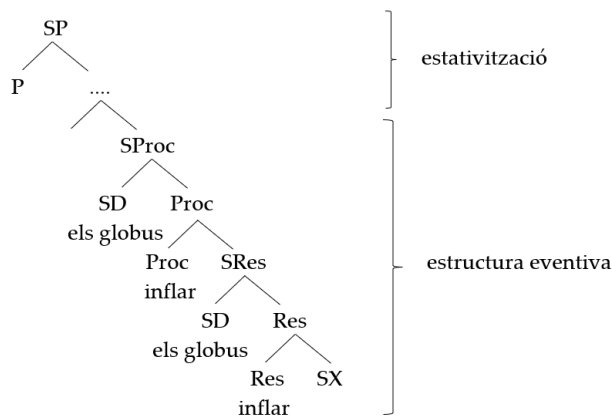
- (1) a. Amb la sentència llegida, el jutge es va retirar.
 b. *Amb llegida la sentència, el jutge es va retirar.
 c. {Amb el jutge a Madrid / Amb una sentència tan difícil}, s'haurà d'ajornar la vista.
- (2) a. Llegida la sentència, el jutge es va retirar.
 b. *La sentència llegida, el jutge es va retirar.
 c. {*A Madrid el jutge / *Aquí el jutge}, s'haurà d'ajornar la vista.

Una tercera prova és que tant els participis com els gerundis en castellà permeten fàcilment la paràfrasi amb una estructura amb preposició (Gallego 2010: 88-89). En català es dona el mateix escenari, com es mostra a (46) i (47).

- (46) a. arreatat - sota/en arrest
 b. sintonitzat - en sintonia
 (47) a. caçant - de caça
 b. movent-se - en moviment

Gallego conclou que «participles and gerunds fail to license a P because these forms already contain a P» (Gallego 2010: 80). En aquest punt, doncs, coincidim amb l'autor en la idea que els participis i els gerundis tenen P, però, pel que fa als participis, en la nostra proposta només els resultatius (i no els eventius) tenen P. Això també connecta amb la idea de Kratzer, que proposava que els participis d'estat irreversible tenen un operador aspectual que permet crear un estat per a poder expressar la culminació d'un esdeveniment. La diferència és que, en la nostra proposta, en lloc d'un operador aspectual, hi ha una P, i la seva incorporació es dona tant en la creació de participis d'estat irreversible com en els d'estat reversible. En altres paraules: es dona en la formació de qualsevol participi resultatiu.

ESTRUCTURA DE LA PASSIVA RESULTATIVA EN CATALÀ

4.2. El paper del verb *estar*

Una altra evidència de la presència d'una preposició en els participis resultatius és que, precisament, se solen combinar amb el verb *estar* per formar una passiva resultativa. En aquest sentit, han estat molts els autors que han proposat que l'estructura interna del verb *estar* conté una preposició i, més concretament, que han proposat que, de fet, *estar* és <ser + P> (Benveniste 1960, Kayne 1993, Zagona 2010, Gallego & Uriagereka 2016). Gallego & Uriagereka (2016: 135) aporten diverses evidències del castellà que donen suport a aquesta proposta. D'entrada, per demostrar que *estar* es forma a partir de *ser*, els autors assenyalen que, quan

aquests dos verbs es combinen, *estar* sempre ha de precedir *ser*, i mai pot ser a l'inrevés, cosa que també passa en català.

- (48) a. El president està essent aplaudit.
b. *El president és estant aplaudit.

En segon lloc, seguint Luján (1980), els autors noten que els predicats que típicament es combinen amb *ser*, generalment, també poden aparèixer amb *estar*, mentre que, en canvi, els que típicament es combinen amb *estar* no es poden combinar amb *ser*. Aquest diagnòstic també s'aplica en català.

- (49) a. La professora és molt simpàtica, però avui no està simpàtica.
b. *La professora està cansada, però normalment no ho és.

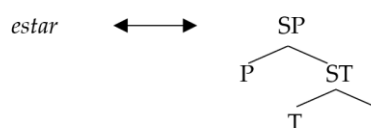
Atès que Gallego (2010) també proposa que els participis contenen una P a la seva estructura, Gallego & Uriagereka sostenen que la combinació d'*estar* amb elements participials és una prova que demostra que, en efecte, *estar* té una projecció P, que és la responsable dels requisits de selecció, en la línia del que ja havia proposat Zagona (2010). P requereix que *estar* es combini amb un element que també tingui una P.

Si assumim que *estar* és <ser + P>, per saber quina estructura té *estar*, caldrà determinar quina estructura té *ser*. En aquest sentit, en la línia de Benveniste (1960) i Rigau (1988), entre d'altres, assumim que *ser* és un exponent dels trets de temps i de concordança, però no fa cap aportació predicativa. Per tant, proposem que el verb *ser* en català actua únicament com a suport lèxic de la flexió oracional. En altres paraules: *ser* és la lexicalització del Sintagma Temps (ST). Això enllaça amb el fet que, en algunes llengües, com ara el rus, el verb *ser* s'omet quan està en present, i només es fa servir en temps marcats (passat i futur), precisament per indicar el temps del predicat.

- (50) Marija krasivaja.
Maria maca.FEM.SG.NOM
'La Maria és maca'

Així, si sabem que *estar* conté el verb *ser* (que és la materialització d'un ST) i conté també una preposició, aleshores s'esdevé que *estar* lexicalitza una estructura que és, en realitat, <SP + ST>.

ESTRUCTURA QUE LEXICALITZA «estar»

Arribats a aquest punt, sembla que, d'una banda, hi ha evidència que demostra que els participis resultatius contenen una P i, d'altra banda, també hi ha evidència que apunta que el verb *estar* conté una P. Per tant, la pregunta és: on

és, exactament, aquesta P? La nostra proposta és que la preposició és present en qualsevol estructura estativa, entenent per «estativa» l'expressió d'un predicat d'estadi. Noteu que la passiva resultativa s'inclou en aquest grup.

Així, la nostra proposta és que *estar* només es pot inserir en construccions que continguin una P, i la construcció passiva resultativa n'és una. Amb aquesta proposta, seguim autors com Zagona (2010), Gallego & Uriagereka (2016) i Gumiel *et al.* (2015) en la idea que *ser* i *estar* no contribueixen a la interpretació semàntica d'un predicat, sinó que són simples reflexos materialitzats de l'estructura que aquests predicats ja tenen, de manera que l'únic que fan aquests verbs és requerir que el predicat amb el qual es combinen posseeixi determinades propietats, és a dir, determinats nuclis funcionals. Així, la idea és que *estar* es combina amb elements que contenen una P i lexicalitza aquesta P.

Pel que fa a l'estructura, proposem que la construcció passiva resultativa conté una preposició i que aquesta preposició se situa per damunt de les projeccions de l'estructura eventiva (SProc i/o SRes). Alhora, assumim que entre la P i l'estructura eventiva del predicat hi ha una projecció temporal, ST, perquè la passiva, tant si el verb *estar* hi apareix explícitament com si no, accepta adjunts temporals i locatius, que se relacionen amb ST i amb l'ancoratge que aquest nucli proporciona.

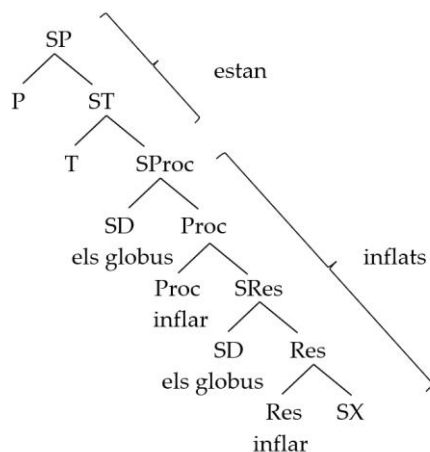
(51) Aquí tens totes les camises planxades {aquest matí / a la tintoreria}.

L'estructura de la passiva resultativa es pot materialitzar de dues maneres: en un únic ítem lèxic, que és el participi, o en dos ítems lèxics, que són el participi i un verb. Si el participi resultatiu materialitza tota l'estructura, aleshores lexicalitza tots els nuclis que la componen, inclosos ST i SP. És el que tindriem en una construcció com la de «les camises planxades aquest matí» de (51). Si la materialització de l'estructura es fa en dos ítems lèxics, el participi materialitza les projeccions de l'estructura eventiva i el verb lexicalitza ST i SP, com es mostra a l'estructura de més avall, corresponent a «els globus estan inflats». El verb que té aquestes dues projeccions especificades a la seva entrada lèxica és el verb *estar*.¹¹

Per tant, el paper del verb *estar* és combinar-se amb elements que contenen una preposició i materialitzar aquesta preposició. Així, el fet que la passiva resultativa es combini típicament amb *estar* és una prova més que demostra la presència d'una P en aquesta construcció.

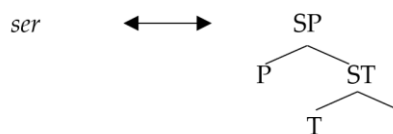
¹¹ Com assenyala encertadament un dels revisors anònims d'aquest article, a una alternança com *el noi enfibrat - el noi està enfibrat*, encara s'hi afegeix un tercer patró de lexicalització possible: *estar amb febre*. En aquest cas, podríem assumir que *estar* només lexicalitza ST, perquè és un dels nuclis que té especificats (vegeu *Principi del Superconjunt*, nota 7), la preposició *amb* lexicalitza SP, i el nom *febre* lexicalitza la resta de l'estructura eventiva.

ESTRUCTURA CORRESPONENT A «Els globus estan inflats»

En el cas dels parlants que fan servir el verb *ser* en lloc del verb *estar* en les passives resultatives (*és trencat*), com mostràvem a § 2.1, assumiríem que, en la gramàtica d'aquests parlants, *ser* està especificat com [SP + ST], és a dir, es fa servir com a equivalent d'*estar*, de manera que lexicalitza les mateixes projeccions funcionals que aquest verb.¹²

ESTRUCTURA CORRESPONENT A «ser» A «El plat és trencat»

4.3. Coincidència central i efectes de P

Hale (1984) argumenta que les relacions espacials i temporals es poden entendre com la ubicació (*location*) d'una entitat (la figura) respecte d'un lloc (el fons). Aleshores, les relacions espaciotemporals es poden definir en termes d'una oposició semàntica senzilla: coincidència central o coincidència no-central (o terminal) en la ubicació de la figura respecte del fons. Les preposicions de coincidència central s'han relacionat tradicionalment amb l'estativitat i les de coincidència terminal amb l'eventivitat (Hale & Keyser 1993, 2002; Mateu 2000).

Central coincidence consistently corresponds to stativity. Terminal coincidence, on the other hand, corresponds to change and therefore to the various active, dynamic, and

¹² De fet, originàriament, en les llengües romàniques, el verb *ser* podia lexicalitzar tant [ST] com [ST + SP], és a dir, es podia usar com a suport lèxic del temps i la concordança, però també es podia fer servir com a verb estatiu resultatiu. Això ho demostren clarament les dades del català antic, en què moltes construccions estatives i, concretament, moltes estatives resultatives es construïen amb *ser* (*ser embarassada*) (Ramos 2002: § 6.2.1.3). Per tant, l'ús de *ser* en aquestes construccions, l'hem d'entendre en clau de testimoni d'aquest ús de *ser* com a verb estatiu resultatiu, que encara perdura en alguns dialectes territorials i generacionals, però que, a poc a poc, es va perdent.

otherwise nonstative event types [...] If stativity is identified with central coincidence, then it is probable that this identification is the only way in which stativity is attributable to a head. (Hale & Keyser 2002: 218-221)

Seguint Arche *et al.* (2017), el que proposem és que els participis resultatius tenen una P de coincidència central abstracta que estativitzava l'estructura eventiva (cf. Gallego 2010). Que la P sigui de coincidència central, doncs, explica el caràcter estatiu del participi. Així, els participis resultatius són verbs afectats per una preposició *o*, en altres paraules, són verbs als quals s'ha incorporat una preposició. Per tant, en la passiva resultativa, el participi és un predicat complex format per un verb i una preposició estativa.

Així, la nostra proposta és que la P de coincidència central és el nucli que estativitzava l'estructura del verb, un cop s'ha produït la reducció de l'estructura eventiva i argumental. Per tant, la P, com que és estativa, transforma l'esdeveniment en un estat. En aquest sentit, que la denotació final sigui la d'estat resultatiu és fruit de la interacció de la P amb l'estructura eventiva del verb, concretament, amb la projecció Proc: la P fa que l'estructura s'interpreti com a estat, la presència del nucli Proc relaciona aquest estat amb un esdeveniment previ i, per tant, fa que s'interpreti com a estat resultatiu. Aquesta idea ja és present en el treball d'Arche *et al.*: «We argue that stativity crucially yields resultative semantics if a process component is also present in the structure. That is, resultative interpretation is the state of a process» (Arche *et al.* 2017: 46). Per tant, la interpretació resultativa s'obté configuracionalment, per la interacció de la P amb les projeccions eventives del predicat.

La projecció P en l'estructura passiva resultativa és la responsable de convertir en un estat l'esdeveniment inacusatiu que queda com a conseqüència d'excloure SINIC de l'estructura. Com explicàvem, la supressió de SINIC explica que la passiva resultativa no sigui agentiva, però el cert és que l'element que queda després de la reducció argumental i eventiva continua essent un esdeveniment i sabem que la passiva resultativa expressa un estat. Per tant, el que proposem és que la P estativitzava l'esdeveniment. En aquest sentit, l'estativització implica dues coses: (i) canvi de categoria gramatical (de verb a adjectiu) i (ii) creació d'un estat, entès com a predicat d'estadi.

Pel que fa al primer punt, el participi de la passiva resultativa és adjectival. Per tant, el que proposem és que la P és la responsable del canvi de categoria gramatical que experimenta el participi: converteix l'element verbal que constitueix el predicat primigeni en un element adjectival. Evidentment, té algunes propietats que l'acosten al verb, ja que el participi passiu resultatiu té estructura verbal, però el seu rendiment sintàctic és el propi d'un adjectiu.

Aquesta idea es relaciona amb la hipòtesi de Mateu (2002), segons la qual els adjectius són, internament, sintagmes preposicionals. Concretament, l'autor proposa que un adjectiu es forma a partir de la conflació d'un element no relacional en un element relacional: «the decomposition of adjectives into a relational element plus a non-relational element seems to be quite natural»

(Mateu 2002: 25). En la seva proposta, l'element relacional és una P i l'element no relacional és un N, ja que, d'acord amb l'autor, els adjectius comparteixen amb les preposicions el seu caràcter relacional o predicatiu, i comparteixen amb els noms les seves propietats nominals, com ara el fet que poden tenir trets de gènere i nombre (i, en llengües com el llatí, també poden tenir marques de cas).

(52) [Adj vermell] → [P en] + [N vermell]

En el cas dels participis, proposem que la descomposició equival a [P + V], i no [P + N], ja que l'element a partir del qual es forma el participi és un verb i, com s'ha mostrat en aquest estudi, el participi lexicalitza part de l'estructura eventiva d'aquest verb, la qual cosa explica moltes de les seves propietats verbals.

Per tant, la nostra hipòtesi connecta amb la de Mateu, però en la nostra proposta, només els adjectius que expressen predicats d'estadi són SPs. Així, en un model com el de Jackendoff (1983), l'estructura conceptual dels adjectius predicats d'estadi és equiparable a un SP (53), mentre que, en el cas dels adjectius predicats d'individu, postular aquesta conceptualització costa més (54).

- (53) a. Estar trist - Estar amb tristesa
 b. Estar brut - Estar amb brutícia
- (54) a. Ser alt - *Ser amb altura
 b. Ser intel·ligent - *Ser amb intel·ligència

D'altra banda, proposem que aquest adjectiu que es crea sempre és un estat predicat d'estadi i, per tant, denota un estat temporal. En aquest sentit, la nostra hipòtesi també dona suport a la proposta de molts autors que sostenen que els adjectius que expressen predicats d'estadi tenen més estructura funcional que els adjectius que expressen predicats d'individu (Diesing 1992, Kratzer 1995, entre d'altres). Així, per exemple, segons alguns autors com Diesing (1992) o Kratzer (1995), els predicats d'estadi tenen un argument espaciotemporal (L), que es projecta externament al SAdj. Per tant, una oració com *En Joan està malalt tindria* l'estructura de (55a), mentre que *En Joan és australià tindria* l'estructura de (55b) (*apud Arche et al.* 2014).

- (55) a. $\lambda x \lambda L [\text{malalt}(x, L)]$ (Joan)
 b. $\lambda x [\text{australià}(x)]$ (Joan) (*adaptat d'Arche et al.* 2014: 110)

En la nostra proposta, en lloc de postular la presència d'un argument espaciotemporal, seguint Demirdache & Uribe-Etxebarria (2000) en la idea que les relacions aspectuals es codifiquen a partir de preposicions abstractes, proposem la presència d'una P abstracta en l'estructura del participi. Així, el que fa la P és actuar com l'argument espaciotemporal d'Arche *et al.* (2014) i convertir l'estructura en un estat i, concretament, en un estat predicat d'estadi.

5. CONCLUSIONS

En aquest article hem descrit les principals propietats semàntiques i sintàctiques de les construccions passives resultatives en català i hem fet una proposta d'anàlisi que busca explicar totes les característiques i restriccions vinculades a aquestes construccions. Així, hem proposat que la formació de la passiva resultativa implica dues operacions: reducció de l'estructura eventiva i argumental del predicat primigeni i estativització de l'estructura eventiva.

Si tornem a les quatre preguntes de partida que presentàvem a l'inici de l'article, sembla que ja hi podem donar algunes respostes.

- i. Constitueixen les passives resultatives un grup homogeni en català?
No. Les passives resultatives es poden dividir, almenys, en dos tipus, segons si expressen un estat resultatiu reversible o irreversible. Cada tipus té un comportament sintàctic diferent i respon a un procés de creació diferent.
- ii. Quines operacions formals implica la formació d'una construcció passiva resultativa?
La formació d'una passiva resultativa implica dues operacions formals. La primera és la reducció de l'estructura eventiva i argumental del predicat, mitjançant l'exclusió del Sintagma Inici del procés de lexicalització. Si la passiva resultativa lexicalitza l'estructura eventiva fins a Sintagma Procés, es forma un estat irreversible; si lexicalitza únicament la projecció Sintagma Resultat, es forma un estat reversible. La segona operació és l'estativització de l'estructura eventiva mitjançant la projecció d'una preposició de coincidència central que converteix l'esdeveniment en un estat predicat d'estadi.
- iii. Com condicionen l'aspecte lèxic i l'estructura argumental d'un predicat la possibilitat de formar una passiva resultativa?
La possibilitat de crear una passiva resultativa depèn, en bona mesura, de l'estructura eventiva d'un predicat perquè la passiva resultativa correspon a un patró de lexicalització específic de l'estructura eventiva. Per exemple, un predicat sense SProc no permet la formació de cap tipus de passiva resultativa, perquè aquesta passiva és la lexicalització de l'estructura eventiva fins al SProc, i un predicat sense SRes no permet la creació d'una passiva resultativa que expressi un estat reversible perquè un estat reversible és el que obtenim quan només es lexicalitza el SRes.
- iv. Com condiciona l'estructura interna d'una passiva resultativa la possibilitat de legitimar determinats adjunts, com ara el sintagma-*per*?
Com hem vist, només la passiva resultativa que expressa un estat irreversible permet la combinació amb un sintagma-*per*, ja que és l'estructura que lexicalitza SProc, nucli amb el qual es relacionen els adjunts eventius. Si la passiva expressa un estat reversible, no lexicalitza

sProc i, per tant, no permet adjunts eventius, com els de manera o el sintagma-*per*.

En conclusió, aquest article busca contribuir a l'avenç de l'anàlisi de les construccions passives en català i ajudar a explicar algunes de les seves propietats i restriccions. El que és interessant d'aquest estudi no és el que la gramàtica ens diu sobre les passives, sinó el que les passives ens poden dir sobre la gramàtica i, específicament, sobre l'estructura interna dels predicats.

BIBLIOGRAFIA

- Alexiadou, Artemis & Anagnostopoulou, Elena (2008), «Structuring Participles», dins *Proceedings of the 26th West Coast Conference on Formal Linguistics*, Chang, Charles B. & Haynie, Hannah J. (eds.), Somerville, MA, Cascadilla Proceedings Project, pp. 33-41.
- Anagnostopoulou, Elena (2003), «Participles and Voice», dins *Perfect Explorations*, Alexiadou, Artemis, Rathert, Monika & von Stechow, Arnim (eds.), Berlin, Mouton de Gruyter, pp. 1-36.
- Anagnostopoulou, Elena (2017), «Voice, manners, and results in adjectival passives», dins *The Verbal Domain*, D'Alessandro, Roberta, Franco, Irene & Gallego Bartolomé, Ángel (eds.), Oxford, Oxford University Press, pp. 105-128.
- Arche García-Valdecasas, María J., Fábregas Alfaro, Antonio & Marín Gálvez, Rafael (2014), «Argument structure and aspect in adjectives and participles: Where are we?», *Lingua* (Special Issue: Aspect and Argument Structure of Adjectives and Participles), 149 (part B), 95-117.
- Arche García-Valdecasas, María J., Fábregas Alfaro, Antonio & Marín Gálvez, Rafael (2017), «Towards a unified treatment of Spanish copulas», dins *Romance Languages and Linguistic Theory*, Perpiñán, Silvia, Heap, David, Moreno-Villamar, Itziri & Soto-Corominas, Adriana (eds.), Amsterdam, John Benjamins, pp. 33-52.
- Baker, Mark, Johnson, Kyle & Roberts, Ian (1989), «Passive arguments raised», *Linguistic Inquiry*, 20(2), 219-251.
- Bartra Kaufmann, Anna (2002), «La passiva i les construccions que s'hi relacionen», dins *Gramàtica del Català Contemporani*, Solà Cortassa, Joan, Lloret, Maria Rosa, Mascaró, Joan & Pérez Saldanya, Manuel (dirs.), vol. 3, Barcelona, Empúries, pp. 2111-2179.
- Bartra Kaufmann, Anna (2016), «Els components de la passiva. Una perspectiva diacrònica», *Caplletra. Revista Internacional de Filologia*, 61, 295-327.
- Benveniste, Emile (1960), «Être et avoir dans leurs fonctions linguistiques», dins *Problèmes de linguistique Générale*, Benveniste, Emile (ed.), Paris, Gallimard, pp. 187-207.
- Bosque Muñoz, Ignacio (1990), «Sobre el aspecto en los adjetivos y en los participios», dins *Tiempo y aspecto en español*, Bosque Muñoz, Ignacio (ed.), Madrid, Cátedra, pp. 177-214.
- Bosque Muñoz, Ignacio (1999), «El sintagma adjetival. Modificadores y complementos del adjetivo. Adjetivo y participio», dins *Gramática Descriptiva de la Lengua Española*, Bosque Muñoz, Ignacio & Demonte Barreto, Violeta (coords.), Madrid, Espasa Calpe, pp. 217-310.
- Bosque Muñoz, Ignacio (2014), «On Resultative Past Participles in Spanish», *Catalan Journal of Linguistics*, 13, 41-77.

- Bruening, Benjamin (2014), «Word Formation is Syntactic: Adjectival Passives in English», *Natural Language and Linguistic Theory*, 32, 363-422.
- Caha, Pavel (2009), *The nanosyntax of case*, tesi doctoral, Tromsø, University of Tromsø.
- Carlson, Gregory (1977), *Reference to kinds in English*, tesi doctoral, Amherst, University of Massachusetts.
- Demirdache, Hamida & Uribe-Etxebarria, Myriam (2000), «The primitives of temporal relations», dins *Step by step: Essays on Minimalist Syntax in Honor of Howard Lasnik*, Martin, Roger, Michaels, David & Uriagereka López, Juan (eds.), Cambridge, MA, MIT Press, pp. 157-186.
- Diesing, Molly (1992), *Indefinites*, Cambridge, MA, MIT Press.
- Embick, David (2004), «On the Structure of Resultative Participles in English», *Linguistic Inquiry*, 35(3), 355-392.
- Fábregas Alfaro, Antonio (2008), «Categorías híbridas en morfología distribuida: el caso del gerundio», dins *Categorización lingüística y límites intercategoriales*, Rodríguez Espiñeira, María José & Pena Seijas, Jesús (eds.), Santiago de Compostela, Ediciones de la Universidad de Santiago de Compostela, pp. 57-87.
- Fábregas Alfaro, Antonio (2009), «An argument for phrasal spell-out: Indefinites and interrogatives in Spanish», dins *Nordlyd: Special Issue on Nanosyntax*, 36(1), Svenonius, Peter, Ramchand, Gillian, Starke, Michael & Taraldsen, Terald (eds.), Tromsø, University of Tromsø, pp. 129-168.
- Fábregas Alfaro, Antonio & Jiménez-Fernández, Ángel (2016), «Extraction from gerunds and the internal syntax of verbs», *Linguistics*, 54(6), 1307-1354.
- Gallego Bartolomé, Ángel (2010), «On the prepositional nature on non-finite verbs», *Catalan Journal of Linguistics*, 9, 79-102.
- Gallego Bartolomé, Ángel & Uriagereka López, Juan (2016), «Estar = Ser + x», *Borealis - An International Journal of Hispanic Linguistics*, 5(1), 123-156.
- García-Pardo, Alfredo (2018), *The Morphosyntax of States Deriving Aspect and Event Roles from Argument Structure*, tesi doctoral, Los Ángeles, University of Southern California.
- Gibert-Sotelo, Elisabeth (2017), *Source and negative prefixes: On the syntax-lexicon interface and the encoding of spatial relations*, tesi doctoral, Girona, Universitat de Girona.
- Gumiel Molina, Silvia, Moreno Quibén, Norberto & Pérez-Jiménez, Isabel (2015), «Comparison classes and the relative/absolute distinction: a degree-based compositional account of the *ser/estar* alternation in Spanish», *Natural Language & Linguistic Theory*, 33(3), 955-1001.
- Hale, Kenneth (1984), «Notes on World View and Semantic Categories: some Warlpiri Examples», dins *Features and Projections*, Muysken, Pieter & van Riemsdijk, Henk (eds.), Dordrecht, Foris, pp. 233-254.
- Hale, Kenneth & Keyser, Samuel (1993), «On argument structure and lexical expression of syntactic relations», dins *The View from Building 20*, Hale, Kenneth & Keyser, Samuel (eds.), Cambridge, MA, MIT Press, pp. 53-109.
- Hale, Kenneth & Keyser, Samuel (2002), *Prolegomena to a Theory of Argument Structure*, Cambridge MA, MIT Press.
- Hernanz Carbó, Maria Lluïsa (1994), «Concordancia, rección y aspecto: las construcciones absolutas en espanyol», dins *II Encuentro de Lingüistas y Filólogos de España y México*, Garza Cuarón, Beatriz, Pascual Rodríguez, José Antonio &

- Alegría, Alonso González (coords.), Salamanca, Junta de Castilla y León-Universidad de Salamanca, pp. 367-402.
- Hernanz Carbó, María Lluïsa & Suñer Gratacós, Avel·lina (1999), «La predicación: la predicación no copulativa. Las construcciones absolutas», dins *Gramàtica Descriptiva de la Lengua Española*, Bosque Muñoz, Ignacio & Demonte Barreto, Violeta (coords.), Madrid, Espasa Calpe, pp. 2525-2560.
- Institut d'Estudis Catalans (2016), *Gramàtica de la llengua catalana*, Barcelona, Institut d'Estudis Catalans.
- Jackendoff, Ray (1983), *Semantics and cognition*, Cambridge MA, MIT Press.
- Jaque Hidalgo, Matías (2014), *La expresión de la estatividad en español: niveles de representación y grados de dinamicidad*, tesi doctoral, Madrid, Universidad Autónoma de Madrid.
- Kayne, Richard (1993), «Toward a modular theory of auxiliary selection», *Studia Linguistica*, 47(1), 3-31.
- Kenny, Anthony (1963), *Action, Emotion and Will*, London, Routledge.
- Kratzer, Angelika (1995), «Stage-level and Individual-level predicates», dins *The Generic Book*, Carlson, Gregory & Pelletier, Francis J. (eds.), Chicago, Chicago University Press, pp. 125-175.
- Kratzer, Angelika (2000), «Building statives», dins *Proceedings of the 26th Meeting of the Berkeley Linguistics Society*, vol. 26(1), Conathan, Lisa, Good, Jeff, Kavitskaya, Darya, Wulf, Alyssa & Yu, Alan (eds.), Berkeley, CA, Berkeley Linguistics Society, pp. 385-399.
- Luján, Marta (1980), *Sintaxis y semántica del adjetivo*, Madrid, Cátedra.
- Marín Gálvez, Rafael (2000), *El componente aspectual de la predicación*, tesi doctoral, Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona.
- Marín Gálvez, Rafael (2004), «Sobre pasivas adjetivales», *Verba*, 31, 455-471.
- Mateu Fontanals, Jaume (2000), «La semàntica relacional de l'estructura argumental i la seva aplicació a una alternança lexicosemàntica del català», *Llengua i Literatura*, 11, 281-309.
- Mateu Fontanals, Jaume (2002), *Argument structure: Relational construal at the syntax-semantics interface*, tesi doctoral, Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona.
- Mateu Fontanals, Jaume (2017), «En torno a la sintaxis y la semántica del ablativo absoluto en latín», dins *Relaciones sintácticas: homenaje a Josep M. Brucart y M. Lluïsa Hernanz*, Gallego Bartolomé, Ángel, Rodríguez Sellés, Yolanda & Fernández Sánchez, Javier (eds.), Barcelona, Universitat Autònoma de Barcelona, pp. 503-518.
- McIntyre, Andrew (2013), «Adjectival passives and adjectival participles in English», dins *Non-canonical passives*, Alexiadou, Artemis & Schäfer, Florian (eds.), Amsterdam, John Benjamins, pp. 21-41.
- Milsark, Gary (1974), *Existential Sentences in English*, tesi doctoral, Cambridge, Massachusetts Institute of Technology.
- Mourelatos, Alexander (1978), «Events, states and processes», *Linguistics and Philosophy*, 2, 415-434.
- Parsons, Terence (1990), *Events in the Semantics of English. A Study in Subatomic Semantics*, Cambridge, MA, MIT Press.
- Ramchand, Gillian (2008), *Verb meaning and the lexicon: A first-phase syntax*, Cambridge, Cambridge University Press.

- Ramchand, Gillian (2018), *Situations and syntactic structures: Rethinking auxiliaries and order in English*, Cambridge MA, MIT Press.
- Ramos Alfajarín, Joan Rafel (2002), «El SV II: La predicació no verbal obligatòria», dins *Gramàtica del Català Contemporani*, Solà Cortassa, Joan, Lloret, Maria Rosa, Mascaró, Joan & Pérez Saldanya, Manuel (dirs.), vol. 3, Barcelona, Empúries, pp. 1953-2016.
- Rigau Oliver, Gemma (1988), «Els predicats no verbals i l'efecte d'inespecificitat», *Estudi General*, 8, 51-64.
- Rigau Oliver, Gemma (2013), «La preposició silent d'alguns verbs de moviment local», *Els Marges: Revista de Llengua i Literatura*, 100, 125-132.
- Starke, Michal (2009), «Nanosyntax: a short primer to a new approach to Language», dins *Nordlyd: Tromsø Working Papers on Language & Linguistics*, 36(1), Svenonius, Peter, Ramchand, Gillian, Starke, Michael & Taraldsen, Terald (eds.), Tromsø, University of Tromsø, pp. 1-6.
- Tenny, Carol (1987), *Grammaticalizing aspect and affectedness*, tesi doctoral, Cambridge, Massachusetts Institute of Technology.
- Tenny, Carol (1994), *Aspectual roles and the syntax-semantics interface*, Dordrecht, Kluwer.
- Vendler, Zeno (1967), *Linguistics in Philosophy*, Ithaca, Cornell University Press.
- Verkuyl, Henk J. (1993), *A Theory of Aspectuality*, Cambridge, Cambridge University Press.
- Wasow, Thomas (1977), «Transformations and the lexicon», dins *Formal Syntax*, Culicover, Peter, Wasow, Thomas & Akmajian, Adrian (eds.), Nova York, Academic Press, pp. 327-360.
- Zagona, Karen (2010), «Ser and Estar: Phrase structure and aspect», dins *8 Cahiers Chronos*, Nishida, Chiyo & Russi, Cinzia (eds.), Amsterdam, Rodopi, pp.1-25.

© Isabel Crespí Riutort, 2024.

Llevat que s'hi indiqui el contrari, els continguts d'aquesta revista estan subjectes a la [licència de Creative Commons: Reconeixement 4.0 Internacional](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)